

[Aksel Larsen.]

Jacob Jacobsen gik med. Det var et rædselsfuldt Mordvaaben, som han slog Inspektionsbetjenten med paa Hage og Skulder, saa at Knippelen splintredes. Hvorledes man fører et Slag, der rammer begge de to Steder, Hage og Skulder, ved jeg ikke, men det er ikke det væsentligste. Knippelen splintredes. Hvis det havde været en Knippel, der var noget ved, maatte Inspektionsbetjent Olesen være bragt paa Hospitalet. Ellers har det kun været som af de anklagede selv beskrevet en raadden Grangren. Vi kommer senere til Spørgsmaalet Slagvaaben og deres Anvendelse ved den Slags Lejligheder.

Der er af Justitsministeren sagt en Mængde om vort besindige, rolige og forstandige Politi, som lægges for Had af Kommunerne, og der er sagt, at Kommunerne i denne Henseende støtter sig til en umotiveret Uvillie mod Politiet, som stammer fra gamle Dage, da Politiet altsaa var anderledes, end det nu er under en socialdemokratisk Regering. I den Henseende ønsker jeg paa mit Partis Vegne at erklære: Vi angriber ikke de enkelte Politibetjente, medmindre der foreligger tilstrækkeligt og klart Bevis for, at disse paagældende Politibetjente har vist sig at være særlig ivrige efter at anvende Brutalitiet i deres Tjeneste. Vi lægger ikke Ansvar paa Politibetjentene for det, som er sket, hverken i Nakskov, i København eller Aarhus eller andre Steder. Vi lægger Ansvar for det, der er sket, højere op, fordi vi ved, at Politibetjentene kun handler efter Ordre og i Overensstemmelse dermed er pligtige til under Trusel om Løn- og Bestillingsfortabelse at slaa til, naar det kommanderes, og i den Henseende er vi ganske enige med et af Regeringens Hovedorganer „Politiken“.

Det er hævdet, at Politiet aldrig slaar løs, før der er Grund til det, før Politiet bliver truet, eller før Politiet ikke paa anden Maade kan skaffe sig Respekt eller Lydighed; og det stemmer jo i og for sig overens med en Instruks for Politiet, som er udsendt af Chefen for Statspolitiet, og som jeg med Formandens Tilladelse ogsaa gerne vil have Lov til at citere. Det hedder i denne Instruks af 25. September 1928:

„Man skal herved anmode de Herrer Politimestre om at instruere Politibetjentene om at iagttage nedenstaaende Bestemmelser for Brug af Politistavene. Anvendelse af Staven maa ske med Besindighed, for at der ikke skal tilføjes større Overlast end strengt nødvendigt, i Særdeleshed, da mange ibrugværende Stave saasom Gummistave med haardt Ind-

læg kan være meget farlige, naar de anvendes paa urette Maade, navnlig hvis Slaget rammer Hoved, Nakke, Hals, særlig Struben, eller Underlivet. Betjentene bør derfor bestræbe sig for kun at ramme over Armene, Brystet og Ryggen.“

Hvad angaar Slagene, saa taler jo Kendsgerninger med Hensyn til de Arbejdere, der blev saaret under Sammenstødet, deres tydelige Sprog om, hvor der er blevet slaaet.

„Staven bør kun benyttes“ — hedder det videre — „1) naar det er nødvendigt for at afværge voldsom personlig Overlast for Betjenten selv eller andre eller groft Hærværk, idet saadan Overlast eller Hærværk ikke paa anden Maade kan afværges; 2) ved Anholdelse af farlige Forbrydere; 3) hvis nogen med Magt søger at hindre en Tjenestehandling, saasom Anholdelse af en Person o. s. v.; 4) til Fremtvængelse af Lydighed mod en given Befaling, hvis øjeblikkelige Efterkommelse er en Nødvendighed, og mod hvilken der gøres aktiv eller passiv Modstand, som ikke paa anden Maade kan overvindes. I øvrigt maa Staven ikke benyttes til Fremtvængelse af Lydighed mod en Befaling og end mindre i Anledning af Fornærmelse eller Skældsord. Betjente under samlet Kommando maa kun bruge Staven efter Ordre.“

Saa tager vi et konkret Tilfælde. Det er den 14. Januar, som Justitsministeren i sin Opgørelse fandt sig foranlediget til at gaa udenom. Det er et af de Tilfælde, hvor der paa Trods af alt, hvad der hævdes i modsat Retning, er nedlagt Forbud imod Demonstration i København. Vi fik jo herfra en Redegørelse for, i hvilke Tilfælde der var nedlagt saadant Forbud; men netop hvad angaar 14. Januar, blev der ved Skrivelse fra Københavns Politidirektør af 12. Januar 1932 overfor Fællesudvalget for de arbejdsløse nedlagt kategorisk Forbud imod, at der demonstreredes fra Grønttorvet med efterfølgende Demonstrationstog til Christiansborg gennem den indre By. Det drejede sig om, at Københavns arbejdsløse ønskede at henvende sig til Rigsdagen og Regeringen og offentligt havde forkyndt det og derpaa af Københavns Politidirektør havde faaet Forbud mod at henvende sig til Regering og Rigsdag.

Nu siger Justitsministeren: Hvorfor har Kommunerne ikke klaget til Justitsministeriet over disse Forhold? I dette konkrete Tilfælde er der forud klaget til Justitsministeren af en Deputation for Fællesudvalget, som indfandt sig i Justitsmini-